

ОТ ЕЗИКОВА КОМПЕТЕНТНОСТ КЪМ ЛИДЕРСКА КУЛТУРА: ВЪЗМОЖНОСТИ НА ЧУЖДООЕЗИКОВОТО ОБУЧЕНИЕ В СРЕДНОТО УЧИЛИЩЕ

Гл. ас. д-р Милка Петрова

Университет по библиотекознание и информационни технологии

Резюме: Докладът разглежда възможностите на чуждоезиковото обучение в средното училище за формиране на лидерска култура. Изхожда се от разбирането, че езиковата компетентност включва не само владение на лексика и граматични правила, но и умение за диалог, аргументиране, активно слушане и съобразяване с културния контекст. Анализира се как учебни дейности като дискусии, работа по проекти, ролеви игри и решаване на казуси могат да насърчат инициативността, сътрудничеството и поемането на отговорност от учениците. Акцент се поставя върху достъпа до лидерски идеи и практики от други страни, който владението на чужд език предоставя, както и върху необходимостта този опит да бъде осмислян критично и прилаган според местния контекст. Обосновава се тезата, че при целенасочен педагогически подход чуждоезиковото обучение може да допринесе за развитието на ценности и модели на поведение, характерни за лидерската култура в училище.

Ключови думи: чуждоезиково обучение; средно образование; езикова компетентност; лидерска култура; межкултурна комуникация; ученическа инициативност; обучение чрез проекти.

FROM LANGUAGE COMPETENCE TO A CULTURE OF LEADERSHIP: THE POTENTIAL OF FOREIGN LANGUAGE EDUCATION IN SECONDARY SCHOOLS

Chief Assist. Prof. Milka Petrova, PhD

University of Library Science and Information Technology

Abstract: This paper explores the potential of foreign language education in secondary schools to foster a culture of leadership. It proceeds from the understanding that language competence encompasses not only mastery of vocabulary and grammatical rules but also the ability to engage in dialogue, construct arguments, listen actively, and take cultural context into account. The paper examines how learning activities such as discussions, project work, role-playing, and case studies can encourage student initiative, cooperation, and responsibility. Particular emphasis is placed on the access to leadership ideas and practices from other countries that foreign language proficiency provides, as well as on the need to critically evaluate this experience and adapt it to the local context. The paper argues that, through a purposeful pedagogical approach, foreign language education can contribute to the development of values and behaviours associated with a culture of leadership in schools.

Keywords: foreign language education; secondary education; language competence; culture of leadership; intercultural communication; student initiative; project-based learning.

ВЪВЕДЕНИЕ

Подготовката на учениците за участие в обществения живот предполага развитие на способности, които свързват познанието с отговорното действие. Уменията за ясно изразяване, критическа преценка, сътрудничество и поемане на ангажменти имат значение както за учебните постижения, така и за взаимодействието в училищната общност. Чуждоезиковото обучение предоставя специфична среда за тяхното развитие, тъй като включва ситуации на общуване, интерпретиране на различни позиции и съгласуване на смисъл.

В българската методическа литература комуникативната насоченост на обучението се свързва с развитието на увереност при употребата на чуждия език и с организацията на интерактивен учебен процес. Такава ориентация има учебникът на Хилда Терлемезян, предназначен да подпомага подготовката на студенти и начинаещи учители по английски език (Терлемезян, 2019).

В настоящия доклад тази методическа перспектива се разглежда във връзка с възможностите за формиране на лидерска култура. Целта е да се очертаят педагогически подходи, чрез които езиковото развитие може да бъде съчетано с инициативност, сътрудничество и споделена отговорност. Защиата се тезата, че подобна връзка се осъществява чрез целенасочена организация на учебното взаимодействие. Изложението има теоретико-приложен характер, а предложените примери представляват илюстративни педагогически ситуации.

Езикова компетентност и качество на взаимодействието

Практическата значимост на езиковите знания се проявява в способността те да бъдат използвани за разбиране и създаване на послания в конкретен контекст. Познаването на лексиката и граматичните структури осигурява основа за участие в разговор, аргументиране на позиция и съобразяване с комуникативната цел.

В тази връзка е показателно тематичното съчетаване на комуникативния подход, мотивацията, творческата дейност, интерактивните методи и проектно организираното обучение в книгата на Доротея Цацова. Представеното съдържание очертава методически направления, подходящи за обсъждане на активното участие на учениците в чуждоезиковото обучение (Цацова, 2024).

От гледна точка на лидерското развитие особено значение придобива аргументирането. Формулирането на предложение на чужд език изисква подреждане на основанията, подбор на подходящи изразни средства и преценка на тяхната разбираемост. Ученикът поема отговорност за съдържанието на изказването си и получава възможност да го защити или преразгледа в диалог.

Активното слушане допълва този процес чрез уточняване на смисъла и проверка на разбирането. То позволява различията да бъдат осмисляни, преди да се превърнат в основание за противопоставяне. Езиковите средства за изразяване на несъгласие, критика и предложение същевременно насочват вниманието към отношенията между участниците. Начинът на общуване може да подкрепя увереността и участието или да ги ограничава.

Лидерската култура като педагогическа перспектива

За целите на настоящото изследване лидерската култура се определя като съвкупност от взаимосвързани ценности, нагласи и практики, които създават условия за инициативност, съгласуване на усилията и поемане на отговорност за общи цели. Това

определение насочва към взаимодействието между личностните качества и средата, в която те се проявяват. В училищния контекст лидерската култура се изгражда чрез устойчиви модели на общуване, участие и вземане на решения, които постепенно формират очакванията към поведението на членовете на общността.

Нейното съдържание може да бъде разгледано в три взаимно обусловени измерения. Ценностното измерение обхваща принципите, чрез които се оценяват целите и средствата на съвместната дейност. Отношенческото измерение се проявява в доверието, взаимното признаване и готовността за диалог. Практическото измерение включва действията, посредством които предложенията се обсъждат, отговорностите се разпределят и резултатите се оценяват. Съгласуваността между тези измерения позволява заявените принципи да придобият конкретно изражение в ежедневието на училищния живот.

Лидерският принос на ученика може да се прояви в различни етапи на общата работа: при разпознаване на проблем, формулиране на предложение, организиране на изпълнението или подкрепа на останалите участници. Значение има и способността да се създават условия за включване на гледни точки, които иначе биха останали неизразени. Така лидерското поведение се оценява според приноса му към качеството на взаимодействието и постигането на споделената цел. Координиращите функции могат да бъдат поемани от различни ученици според задачата, подготовката и конкретните им способности.

Инициативността придобива съдържание на лидерска практика, когато се свързва с обоснован избор и готовност за последващо действие. Предложението следва да отчита потребностите на групата, наличните възможности и вероятните последици. Неговото осъществяване изисква договаряне на ангажименти, проследяване на изпълнението и приемане на обратна връзка. По този начин личната активност се включва в процес на сътрудничество, в който самостоятелността е съчетана с отговорност към другите.

Ценностните основания на лидерската култура включват уважение, справедливост, доверие и отговорност. Уважението се проявява в признаването на достойнството и правото на участие на всеки ученик. Справедливостта предполага обосновано разпределение на задачите и възможностите за изява, съобразено с различията в подготовката и потребностите. Доверието създава условия за самостоятелно действие и открито обсъждане на затрудненията, а отговорността свързва поетите ангажименти с оценката на тяхното изпълнение. Устойчивостта на тези отношения зависи от последователното прилагане на общите критерии.

Особено значение има начинът, по който общността реагира на грешки и противоречия. Лидерската култура предполага възможност затруднението да бъде анализирано, причините му да бъдат изяснени и да се предложат действия за преодоляването му. Различията в мненията предоставят основание за аргументирано обсъждане, а критиката придобива развиваща функция, когато е насочена към конкретното действие и е съчетана с уважение към личността. Така учениците получават практически опит в съгласуването на позиции и в търсенето на приемливи решения.

Чуждоезиковото обучение предоставя специфични възможности за упражняване на тези отношения чрез комуникативни дейности с ясно определена цел. При подготовката на общо представяне, обсъждането на казус или изпълнението на проект учениците използват езика, за да предлагат, уточняват, убеждават и договарят. Езиковата задача по този начин се свързва с организацията на съвместната дейност. Педагогическото ѝ значение се разширява, когато участниците имат възможност да

осмислят как начинът им на общуване влияе върху решенията и включването на останалите.

Развитието на лидерска култура изисква и условия, които позволяват различният потенциал на учениците да бъде разпознат. Езиковата увереност, публичната изява и способността за координация невинаги се развиват с еднакъв темп. Затова разнообразието от задачи и периодичната смяна на ролите могат да разширят възможностите за принос. Учителят подпомага този процес чрез подходяща подкрепа, прозрачни изисквания и обратна връзка, която отчита както индивидуалния напредък, така и качеството на сътрудничеството.

В този смисъл лидерската култура се формира чрез последователно свързване на ценностите с участието и практическата отговорност. Нейното развитие в чуждоезиковото обучение предполага учебна среда, в която учениците могат да упражняват влияние чрез обосновани предложения, да приемат чужд принос и да оценяват собственото си поведение. Така комуникативната компетентност се превръща в ресурс за изграждане на отношения, а училищната общност — в пространство за придобиване на опит в отговорното съвместно действие.

Проектната работа и ученическата инициативност

Проектната работа създава условия езикът да бъде използван за проучване, планиране, обмен на предложения и създаване на общ продукт. Български пример за анализ на подобни възможности е статията на Теодора Вълова за eTwinning. Авторката разглежда съчетаването на онлайн проекти, общуване между партньори и развитие на чуждоезикови умения. Особено внимание е отделено на съответствието между проектните задачи и учебната програма, както и на използването на чуждия език в съвместната дейност (Вълова, 2018).

В контекста на настоящия доклад проектът може да бъде разглеждан и като среда за лидерско развитие. Учениците могат да подготвят представяне на местното културно наследство, информационна кампания за училищната библиотека или предложение за подобряване на училищната среда. Езиковите задачи се съчетават с определяне на цел, разпределение на отговорности и публично представяне.

За да бъде инициативността действителна, участниците следва да имат възможност да избират конкретен проблем, формат на продукта и начин на работа. Учителят осигурява езикова подкрепа, ясни критерии и периодична обратна връзка. По този начин самостоятелността се свързва с отчетност за изпълнението.

Проектите в платформата eTwinning притежават добър баланс между използването на дигитални инструменти и дейностите в класната стая във връзка с изграждането на основни знания, умения и нагласи, свързани с компетентността „комуникацията на чужд език“. Това, което отличава работата по проектните теми – формулирани в съответствие с учебните такива, е използването на различен подход при изграждането на едни и същи езикови умения в областта на английския език. Докато в урочната дейност се работи за достигане на определените в държавните образователни стандарти равнища на общообразователната подготовка на уменията за общуване на чужди езици (края на съответния етап и степен на образование), то чрез проектната дейност се допълват и надграждат знания, умения и компетентности на това и над това равнище, определено като задължителен стандарт. В съответствие с посочените аспекти на онлайн проектната дейност в eTwinning – да развива комуникативни умения по чужд език, може да се направи изводът, че тя функционира като личностно ориентирана

технология и е особено подходяща за развитие на чуждоезиковите компетентности, както и на преносимите умения, от които са съставени.

Полезна практика е смяната на координиращите роли в различните етапи на проекта. Един ученик може да организира проучването, друг — обсъждането на предложенията, а трети — подготовката на представянето. Това разширява възможностите за участие и позволява лидерските действия да бъдат упражнявани от повече членове на групата.

Дискусии, ролеви игри и ценностен избор

Дискусиите предоставят възможност за упражняване на обоснована позиция и уважително несъгласие. Теми като ученическото участие, екологичните инициативи или отношенията в екипа могат да създадат обща задача, изискваща различни аргументи и търсене на приемливо решение.

Ролевите игри позволяват учениците да изследват интереси, които се различават от собствените им. При обсъждане на училищна инициатива те могат да представляват ученическия съвет, учителите, родителите или партньорско училище. Задачата включва уточняване на потребности, преговаряне и оценка на предложенията.

Казусите допълват тези дейности чрез поставяне на нравствени въпроси. Неравномерното участие в проект, изключването на съученик или спорът за авторството на общ продукт изискват преценка на справедливостта и отговорността. Езиковата аргументация в подобни ситуации се свързва с осмисляне на последиците за отделния участник и групата.

Межкултурната компетентност и лидерското взаимодействие

Културното измерение на чуждоезиковото обучение има съществено значение за развитието на способност за разбиране и интерпретиране на различни позиции. Езиковото общуване се осъществява в контекст, в който значенията се формират чрез взаимодействието между културни представи, социални очаквания и индивидуален опит. Николина Цветкова разглежда развитието на межкултурната комуникативна компетентност в българското средно училище и аргументира необходимостта тя да бъде обект на системно педагогическо внимание. Изследването представя и педагогическа технология, приложена в интензивното изучаване на английски език в осми клас (Цветкова, 2012).

В контекста на настоящия анализ межкултурната компетентност може да бъде разглеждана като предпоставка за лидерско взаимодействие в условията на многообразие. Нейното значение се проявява в способността да се разпознават различни начини за изразяване на съгласие, несъгласие, уважение и критика, както и да се уточняват очакванията на участниците. Подобна чувствителност подпомага съгласуването на действията, когато едни и същи комуникативни прояви получават различни интерпретации. Лидерската преценка в такива ситуации предполага внимание към намерението на събеседника, особеностите на контекста и възможните последици от собствената реакция.

Разбирането на културните различия изисква критическо отношение към предварително формираните представи. Националната или езиковата принадлежност не е достатъчно основание за обяснение на индивидуалното поведение. В рамките на всяка общност съществуват различия, свързани с личния опит, социалната среда, образованието и конкретната ситуация. Ето защо педагогическата работа следва да

насърчава проверката на предположенията чрез въпроси, наблюдение и диалог. По този начин учениците могат да развиват способност за интерпретация, която отчита културния контекст, без да свежда личността до предварително зададени характеристики.

Съществен елемент на този процес е осъзнаването на собствените ценностни и комуникативни предпоставки. Срещата с различна гледна точка създава възможност учениците да разгледат като предмет на анализ онези норми, които обичайно приемат за естествени. Представите за авторитет, самостоятелност, справедливост и отговорност могат да бъдат обсъждани чрез сравнение на конкретни ситуации. Така межкултурното учене подпомага саморефлексията и разширява основанията за обосновавана преценка — качества, които имат значение за формирането на лидерска култура.

Владеенето на чужд език разширява и достъпа до лидерски идеи, обществени инициативи и образователни практики от други страни. Текстове, интервюта, публични изказвания и представяния на ученически проекти могат да бъдат използвани като материал за анализ на начина, по който се определят общи цели, привличат се участници и се разпределят отговорности. Педагогическата им употреба предполага оценка на достоверността на източника, разграничаване между заявени намерения и установени резултати и внимание към гледната точка, от която е представена дадена практика.

Критическото осмисляне на международния опит изисква изследване на условията за неговото възникване и осъществяване. Значение имат институционалната подкрепа, наличните ресурси, степента на ученическа самостоятелност и потребностите на конкретната общност. Учениците могат да обсъждат какъв проблем решава дадена инициатива, чии интереси отчита и кои обстоятелства подпомагат нейното изпълнение. Подобен анализ позволява да се разграничат общите принципи от организационните решения, чиято приложимост зависи от средата.

Например практика за ученическо участие от партньорско училище може да послужи като отправна точка за разработване на собствена инициатива. За целта е необходимо да бъдат оценени местните потребности, възможностите за участие и реалистичните начини за изпълнение. Принципите на прозрачност, сътрудничество и отчетност могат да бъдат запазени, докато конкретното разпределение на ролите и дейностите се адаптира към училищния контекст. В този процес чуждият език функционира като средство за проучване и обмен, а лидерското развитие се проявява в обосноваването на избор и организирането на последващи действия.

По този начин межкултурното измерение на чуждоезиковото обучение свързва достъпа до различен опит със способността за отговорното му използване. Неговият принос към лидерската култура се изразява в насърчаване на диалог, критическа преценка и сътрудничество между участници с различни позиции. Международният опит придобива образователна значимост, когато се превръща в основа за информирани решения, съобразени с потребностите и ценностите на собствената общност.

Учителят като организатор на участието и рефлексията

Подготовката на учителя е съществено условие за съчетаване на езиковото и межкултурното развитие и за целенасочено използване на образователните възможности на учебното взаимодействие. Тя предполага методическа компетентност, чувствителност към различията между обучаемите и способност за критическо осмисляне на собствената педагогическа практика. Рая Живкова-Крупева представя курс

по межкултурно разбиране, в който бъдещи преподаватели по английски език прилагат подходящи техники чрез микроуроци. Обсъждането на тяхното изпълнение и последващата самооценка са включени като елементи на подготовката, чрез които се осмислят целите, съдържанието и начините на преподаване (Живкова-Крупева, 2017).

В контекста на настоящия анализ подобна рефлексивна ориентация може да бъде разгледана като предпоставка за развитие на лидерска култура в учебната общност. Учителят организира условията, при които учениците формулират позиции, поемат отговорности и оценяват приноса си към общата дейност. Това изисква съгласуване между езиковите цели на задачата и очакваните форми на взаимодействие. Когато тези очаквания са ясно определени, учениците получават възможност да разбират както предметното съдържание на работата, така и отговорностите, произтичащи от участието им.

Рефлексията върху съвместната дейност следва да бъде организирана като последователен процес на анализ, оценка и планиране на подобрения. Учениците могат да обсъждат доколко са изпълнили поетите ангажменти, как са аргументирали предложенията си и по какъв начин са реагирали на различни мнения. Особено значение има разглеждането на конкретни ситуации, в които групата е срещнала затруднение или е постигнала напредък. Така самооценката придобива практическа насоченост и подпомага установяването на връзка между индивидуалното поведение и резултатите от общата работа.

Съществено условие за този процес е осигуряването на пълноценно участие при различни равнища на езикова подготовка. По-високата увереност в употребата на чуждия език може да предостави на отделни ученици преимущество при представянето на идеи и координирането на решенията. Ако тази зависимост остане без педагогическо внимание, съществува възможност ролите да се утвърдят трайно и част от участниците да бъдат ограничени до изпълнение на второстепенни задачи. Затова организацията на дейността следва да разширява достъпа до различни форми на принос и да осигурява условия за постепенно развитие на комуникативната самостоятелност.

Подходящата подкрепа може да включва примерни езикови конструкции, тематични речници, писмени опори и предварително време за подготовка. Работата по двойки преди общото обсъждане позволява на учениците да изпробват формулировките си в по-малка група и да уточнят съдържанието на предложенията. Разпределението и смяната на ролите създават възможности различни участници да координират отделни етапи, да обобщават позиции или да представят резултати. Подкрепата следва да бъде съобразена с конкретните потребности и постепенно да се изменя според постигнатата самостоятелност.

В тази перспектива езиковата компетентност и лидерският потенциал се разглеждат като свързани, но различни измерения на ученическото развитие. Ограниченият речников запас не изключва способност за организиране на работа, разпознаване на проблем или подкрепа на съученик. Педагогическата преценка трябва да отчита тези прояви и да създава възможности те да бъдат изразявани чрез достъпни езикови средства. Така лидерското участие може да се развива успоредно с усъвършенстването на комуникативните умения.

Оценяването следва да отразява тази многоизмерност чрез ясни и предварително обсъдени критерии. При езиковите постижения могат да се проследяват точността, разбираемостта, свързаността на изложението и съответствието с комуникативната цел. При сътрудничеството внимание заслужават изпълнението на поетите задачи,

аргументираното участие, изслушването на различни позиции и съдействието за включване на останалите. Разграничаването на тези критерии позволява обратната връзка да бъде конкретна и да не отъждествява качеството на индивидуалния принос единствено с езиковата увереност.

При груповите задачи оценката на крайния продукт е необходимо да бъде допълнена с анализ на процеса на работа. Кратките индивидуални отчети, наблюдението на взаимодействието и самооценката могат да предоставят информация за разпределението на отговорностите и изпълнението на ангажиментите. Взаимната оценка има педагогическа стойност, когато се основава на наблюдаеми действия и предварително установени критерии. Това създава условия обратната връзка да насочва към подобрене и да подкрепя отговорността за общите резултати.

По този начин учителят се утвърждава като организатор на учебна среда, в която езиковото развитие се свързва с осъзнато участие и ценностно обосновано взаимодействие. Последователността в изискванията, справедливото признаване на приноса и готовността за диалог предоставят практически ориентири за поведението на учениците. Чрез съчетаването на педагогическа подкрепа, рефлексия и прозрачни критерии чуждоезиковото обучение може да създава условия за развитие на инициативност, доверие и споделена отговорност като елементи на лидерската култура.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Чуждоезиковото обучение предоставя възможности за формиране на лидерска култура чрез дейности, които свързват комуникацията с инициативност, сътрудничество и отговорност. Разгледаните български изследвания и методически разработки подкрепят значението на комуникативната насоченост, проектната работа, межкултурното разбиране и рефлексията. В настоящия анализ тези направления са интерпретирани като педагогически предпоставки за развитие на лидерско поведение, доколкото създават условия учениците да формулират предложения, да съгласуват различни позиции и да участват в осъществяването на общи цели.

Преходът от езикова компетентност към лидерска култура предполага превръщане на езиковите знания в ресурс за осъзнато социално взаимодействие. Умението за изразяване придобива по-широка образователна значимост, когато се съчетава с готовност за слушане, аргументиране на решения и изпълнение на поети ангажименти. В този процес ученикът развива способност да оценява собствените си действия във връзка с потребностите на другите и с резултатите от съвместната работа. Така комуникативната практика предоставя възможности за упражняване на самостоятелна преценка и отговорно участие.

Реализирането на тези възможности зависи от организацията на учебните задачи, достъпността на участието и последователността на педагогическите изисквания. Особено значение има създаването на ситуации, в които учениците разполагат с реална възможност за избор, ясно определени отговорности и подкрепа за тяхното изпълнение. Разпределението и смяната на ролите в груповата работа позволяват различни участници да упражняват инициативност, координация и представяне на общите резултати. При това езиковата увереност следва да бъде разграничавана от лидерския потенциал, за да се осигурят възможности за изява и на ученици, които се нуждаят от допълнителна подкрепа при общуването на чужд език.

Межкултурното измерение на обучението разширява тази перспектива чрез срещата с различни представи, ценности и комуникативни практики. Достъпът до

чуждоезикови източници позволява лидерските идеи и модели да бъдат разглеждани сравнително, с внимание към условията, в които са възникнали. Образователната стойност на подобен подход се проявява в способността за критическо осмисляне и обосноваване адаптация на чуждия опит. Това насърчава чувствителност към различията и готовност за изграждане на обща посока при многообразие от позиции.

Съществена роля има и рефлексията върху съвместната дейност. Обсъждането на изпълнените задачи, възникналите затруднения и индивидуалния принос позволява на учениците да свързват намеренията си с действителните последици от поведението. По този начин оценяването може да подпомага развитието на самопознание и отговорност, наред с проследяването на езиковите постижения. Учителят направлява този процес чрез ясни критерии, аргументирана обратна връзка и последователно уважение към достойнството на всеки участник.

Следователно приносът на чуждоезиковото обучение към лидерската култура се разкрива в съчетаването на познавателни, комуникативни и ценностни измерения на ученическото развитие. Уважението, доверието и справедливостта придобиват конкретно съдържание чрез начина, по който се вземат решения, разпределят се отговорности и се преодоляват затруднения. Устойчивостта на тези практики изисква приемственост между отделните учебни дейности и отношенията в училищната общност.

В този смисъл чуждоезиковото обучение може да подпомага подготовката на личности, способни да използват знанията си за изграждане на отношения и постигане на споделени цели. Направеният анализ обосновава педагогически потенциал, чието осъществяване зависи от конкретната среда и целенасочеността на преподаването. Последващи емпирични изследвания биха могли да проследят как различните форми на учебно взаимодействие допринасят за инициативността, сътрудничеството и отговорността на учениците. Така връзката между езиковата компетентност и лидерската култура се очертава като перспективно направление за изследване и усъвършенстване на образователната практика.

ЛИТЕРАТУРА

Вълва, т., 2018. eTwinning в полза на чуждоезиковото обучение. Чуждоезиково обучение, 45(1), с. 41–48. ISSN: 0205–1834

Живкова-Крупева, Р., 2017. Описание на курс по межкултурно разбиране. Чуждоезиково обучение, 44(3), с. 242–246. ISSN: 0205–1834

Терлемезян, Х., 2019. Съвременни подходи и методи на обучение по английски език. Пловдив: Университетско издателство „Паисий Хилендарски“. ISBN 978-619-202-477-2.

Цацова, Д., 2024. Акценти в чуждоезиковото обучение: теоретична основа и съвременни практики. София: Парадигма. ISBN 978-954-326-549-7.

Цветкова, Н., 2012. Обучението по английски език и межкултурността. Чуждоезиково обучение, 39(3), с. 236–246. ISSN 0205-1834

REFERENCES

Valova, T., 2018. eTwinning v polza na chuzhdoezиковoto obuchenie. Chuzhdoezиковoto obuchenie, 45(1), s. 41–48. ISSN: 0205–1834

Zhivkova-Krupeva, R., 2017. Opisane na kurs po mezhdukulturno razbirane. Chuzhdoezikovo obuchenie, 44(3), s. 242–246. ISSN: 0205–1834

Terlemezyan, H., 2019. Savremenni podhodi i metodi na obuchenie po angliyski ezik. Plovdiv: Universitetsko izdatelstvo „Paisiy Hilendarski“. ISBN 978-619-202-477-2.

Tsatsova, D., 2024. Aktsenti v chuzhdoezikovoto obuchenie: teoretichna osnova i savremenni praktiki. Sofia: Paradigma. ISBN 978-954-326-549-7.

Tsvetkova, N., 2012. Obuchenieto po angliyski ezik i mezhdukulturnostta. Chuzhdoezikovo obuchenie, 39(3), s. 236–246. ISSN 0205-1834